

Arrest

nr. 125 378 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 28 juni 2010 in het huwelijk met H.Z., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 1 februari 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd op 18 mei 2011 ingewilligd.

1.3. Verzoeker en H.Z. zijn ingevolge een vonnis van 2 augustus 2012 uit de echt gescheiden.

1.4. Nadat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding was vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer was van verzoeker en H.Z. werd verzoeker op 27 augustus 2012 in kennis gesteld van het feit dat werd

overwogen zijn verblijf in het Rijk te beëindigen en werd hij uitgenodigd om alle door hem in het raam van deze mogelijke beslissing nuttig geachte stukken over te maken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 oktober 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 februari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen sinds 03/08/2012 uit de echt gescheiden zijn.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 27/08/2012 betekende betrokkene een schrijven waarin documenten werden opgevraagd om deze voorwaarde na te gaan. Betrokkene brengt volgende bewijzen aan.

Een attest van klachtneerlegging en een attest inzake verwondingen die hij opliep: Betrokkene brengt een proces-verbaal van de politie aan waarin hij stelt slachtoffer te zijn van familiaal geweld. Tevens wordt er een document voorgelegd van Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten te 2800 Mechelen. Echter, op basis van de aangebrachte documenten kan onmogelijk vastgesteld worden dat betrokkene slachtoffer is van familiaal geweld zoals bedoeld in artikel 42 quater §4, 4°. Immers, het gaat louter om een verklaring door betrokkene zelf en een familielid.

Tevens kan op basis van het attest slagen en verwondingen niet vastgesteld worden dat deze verwondingen opgelopen werden ten gevolge van familiaal geweld. Betrokkene brengt bijgevolg te weinig bewijzen aan om zich te kunnen beroepen op de uitzonderingsmaatregel van artikel 42 quater, § 4, 4°.

Bewijzen betreffende tewerkstelling en een attest dat hij geen uitkeringen van OCMW heeft ontvangen: Betrokkene legt een werkgeversattest voor met ingang van 12/09/2012 en dit voor onbepaalde duur. Tevens blijkt dat betrokkene geen uitkeringen krijgt van het OCMW. Echter, deze bewijzen zijn onvoldoende om een uitzonderlijke mate van integratie aan te tonen. Immers, het hebben van een job/inkomen is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien, is het zo, dat het feit dat betrokkene werkt, niet betekent dat een terugkeer naar zijn land van herkomst hem schade zou toebrengen. De leeftijd van betrokkene laat immers toe dat betrokkene ook in zijn thuisland kan worden tewerkgesteld.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier gefilterd kon worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel het grondgebied te verlaten.

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande de relatie van verzoeker

Verzoeker erkent het feit dat hij en zijn ex-partner ernstige problemen kennen en dat hun relatie is spaak gelopen, doch is van mening dat men het dossier niet grondig onderzocht heeft...

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek en gebaseerd is op onwaarheden en leugens.

De relatie van verzoeker is inderdaad spaak gelopen. Dit echter buiten de wil van verzoeker om.

Zoals duidelijk blijkt uit de pv's die verzoeker neerlegt, is er een discussie ontstaan m.b.t. het trouwfeest.

Uiteindelijk heeft de familie van de partner van verzoeker een andere echtgenoot voor haar gevonden en verzoeker werd gedwongen zijn partner te verlaten.

Verzoeker en zijn partner zijn beide bedreigd en zij dienden uit schrik voor hun leven hun relatie stop te zetten.

Verzoeker had echter steeds de intentie een duurzame en stabiele relatie op te bouwen, zij hadden immers al 8 jaar een relatie!

Alhoewel verwerende partij over deze pv's beschikt, weigeren zij hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat uit héél de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing is genomen zonder het dossier grondig te onderzoeken.

Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was, lessen Nederlands gevolgd en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

Bovendien heeft [hij] gedurende de hele procedure gewerkt en bijgedragen aan de Belgische samenleving. (gelieve de bewijzen hiervoor in de bijlage terug te vinden)

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze grondig te onderzoeken!

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

De bestreden beslissing stelt louter: 'Echter, deze bewijzen zijn onvoldoende om een uitzonderlijke mate van integratie aan te tonen.'

Waarom volstaan deze bewijzen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen onvoldoende zouden zijn.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker en bijgevolg ook zijn blijk van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie-bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie (die bewezen wordt door verschillende stukken) niet zou volstaan.

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing die het volgende vermeldt: "Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen..."

Dit is bovendien flagrant fout en onnauwkeurig om dit te stellen. Verzoeker legde verschillende bewijsstukken voor die zijn integratie bevestigen, waaronder zijn inburgeringscontract en een aanwezigheidsattest van de lessen Nederlands (gelieve deze in de bijlage terug te willen vinden).

Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Ook de stukken m.b.t. tot zijn tewerkstelling bevestigen de integratie van verzoeker. Uit de brief dd. 15.12.2012 blijkt immers dat hij van werk veranderd is om naar de lessen Nederlands te kunnen blijven gaan.

In de pv's die verzoeker neerlegt, wordt duidelijk vermeld dat hij cursussen Nederlands en een integratiecursus volgt.

Doch, in de bestreden beslissing is hier echter niets over terug te vinden.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Gelieve in de bijlage een schrijven van DVZ terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 6).

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt DVZ flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!”

3.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze onder meer voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat een bestuur niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. De formele motiveringsplicht houdt immers niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). De voorziene motiveringen zijn in voorliggende zaak pertinent en draagkrachtig. Er is in voorliggende zaak dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet, met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn toenmalige echtgenote ernstige echtelijke problemen hadden waardoor een verder samenleven niet meer mogelijk was en dat zij vervolgens uit de echt zijn gescheiden. Het kan dan ook niet ter discussie worden gesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied valt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet uiteen welke feiten, volgens hem, aan de basis liggen van het beëindigen van zijn relatie met zijn toenmalige echtgenote en stelt steeds de intentie te hebben gehad om een stabiele relatie op te bouwen, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij niet langer gehuwd is met de vrouw in functie van wie hij een verblijfsrecht verwierf.

Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan duidelijk worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met het proces-verbaal dat verzoeker overmaakte om aan te tonen dat hij het slachtoffer was van geweldpleging. Verzoekers bewering dat verweerder dit stuk niet in aanmerking nam is derhalve onjuist. Verweerder heeft uiteengezet dat voormeld proces-verbaal niet toelaat te concluderen dat verzoeker zich in een schrijnende situatie bevond zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet en er blijkt niet dat dit standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst er tevens op dat verweerder alvorens een beslissing te nemen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in ieder geval een socio-economisch onderzoek diende door te voeren en geeft aan van oordeel te zijn dat dit onvoldoende gebeurde en verweerder hierdoor de bepalingen van de Vreemdelingenwet miskende en zijn situatie incorrect beoordeelde. Wederom moet de Raad vaststellen dat verzoeker vertrekt van een incorrecte premisse. Verweerder heeft verzoeker namelijk uitgenodigd om alle inlichtingen die hij zelf nuttig achtte omtrent de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong mee te delen en verweerder heeft de door verzoeker aangebrachte documenten in aanmerking genomen alvorens de bestreden beslissingen te nemen. Verzoeker geeft te kennen zijn situatie anders te beoordelen dan verweerder, doch toont hiermee niet aan dat verweerders standpunt kennelijk onredelijk is of niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding. Verzoeker zet uiteen dat hij heeft gewerkt, dat hij Nederlandse lessen volgde en zich omringde met Belgische vrienden. Verweerder heeft evenwel geduid van oordeel te zijn dat onvoldoende bewijzen van een uitzonderlijke integratie voorlagen en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker, gelet op zijn leeftijd, niet in zijn thuisland kan worden tewerkgesteld. Waar verweerder stelt dat hij een bewijs inzake het volgen van een inburgeringstraject, een attest waaruit zijn aanwezigheid tijdens lessen Nederlands blijkt en een ontslagbrief waarin hij aangeeft Nederlandse lessen te willen volgen aan verweerder overmaakte moet worden geduid dat zijn beweringen geen steun vinden in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier. Het gegeven dat in de door verzoeker neergelegde processen-verbaal wordt aangegeven dat hij zich inschreef voor het volgen van een integratie- en taal cursus en verweerder hier niet expliciet melding van maakte laat voorts niet toe te besluiten dat verweerder hiervan geen kennis nam of dat hij verkeerdelijk concludeerde dat de integratie van verzoeker op zich geen reden vormt om hem tot een verder verblijf toe te laten.

Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betwist verzoeker niet dat hij na de beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden niet langer legaal in België kon verblijven.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Zoals gesteld bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel heeft verweerder verzoeker de mogelijkheid geboden om alle nuttige stukken over te maken en heeft hij deze stukken betrokken bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.4. Verweerder heeft verzoeker voorts geenszins verhinderd om zijn *“het dossier verder aan te vullen”*. Hij heeft verzoeker daarentegen ruim de tijd gegeven om de stukken over te maken die hij als dienstig beschouwde om hem toe te laten met volledige kennis van zaken te besluiten of kon worden overgegaan tot de beëindiging van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat aan sommige vreemdelingen de kans wordt geboden om toelichtingen te verstrekken omtrent hun situatie en aan andere niet. Tevens moet, gezien de stukken waarnaar verzoeker verwijst, worden gesteld dat de situatie waarbij een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient en een arts oordeelt dat geen medisch advies kan worden verstrekt zonder een bijkomend medisch verslag niet vergelijkbaar is met de situatie waarbij verweerder oordeelt dat hij wel een beslissing kan nemen en hierbij vaststelt dat een vreemdeling weinig inspanningen leverde om bewijzen aan te brengen die hem ervan zouden kunnen hebben weerhouden om een voor deze vreemdeling negatieve beslissing te nemen.

3.1.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker kan niet stellen dat dit beginsel werd geschonden, nu de bestreden beslissingen werden genomen op basis van een uitdrukkelijke wetsbepaling en verweerder hem attendeerde op het feit dat hij overwoog toepassing te maken van de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en hem de kans bood om zijn zienswijze en nuttige overtuigingsstukken mee te delen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

De neef van verzoeker verblijft immers legaal in België.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006, 403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat [...] individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verwerende partij heeft weet van het feit dat zijn neef in België verblijft, men verwijst zelf naar de pv's die dit vermelden!

Uit de verklaringen van verzoeker en zijn neef, blijkt ook duidelijk dat zij een hechte gezinscel vormen, zij wonen nu immers samen nu de relatie van verzoeker spaak gelopen is.

Hij mag niet gescheiden worden van zijn familie!

Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is!!

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Het is voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te hebben omdat er niet van de neef in België kan verwacht worden dat hij mee zou verhuizen, hij heeft hier immers een leven opgebouwd.

De beslissing neemt een negatieve beslissing m.b.t. het verblijf van verzoeker maar heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker samenleeft met zijn neef.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.”

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op het gezinsleven dat hij heeft met zijn in België verblijvende neef, doch niet aantoont dat de relatie die hij heeft met de man van wie hij voorhoudt dat het een verwant is voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het gegeven dat de persoon die verzoeker omschrijft als zijn neef verzoeker onderdak aanbood nadat verzoeker niet langer bij zijn toenmalige echtgenote kon verblijven laat immers niet zonder meer toe om te besluiten dat er sprake is van een reëel en beschermenswaardig gezinsleven.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoeker enig gezinsleven zou hebben met de persoon die hem onderdak verschaft of dat enig niet nader gespecificeerd aspect van verzoekers privéleven in het gedrang zou zijn, dan nog moet erop worden gewezen dat artikel 8, tweede lid van het EVRM verweerder toelaat om op te treden indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat niet ter discussie dat er wettelijke bepalingen – de artikelen 7 en 42quater van de Vreemdelingenwet – aan de basis liggen van de bestreden beslissingen. De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker niet aantoont dat zijn persoonlijke belangen, wanneer deze worden afgewogen tegen het algemeen belang dat gediend is met een effectieve toepassing van de Vreemdelingenwet, wat onder meer nodig is ter bescherming van de openbare veiligheid en het economisch welzijn van het land, zwaarder zouden moeten doorwegen en er kan worden gesproken van een disproportionele inmenging (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om bij een verre verwant te wonen of met het oog op een tewerkstelling en dat verweerder terecht heeft opgemerkt dat niet blijkt dat verzoeker sterk is geïntegreerd en dat hij in zijn land van herkomst, waar hij het grootste deel van zijn leven verbleef en waar volgens de aan de Raad voorgelegde stukken tal van zijn nauwe verwanten wonen, niet kan worden tewerkgesteld.

Zo de bestreden beslissingen al een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker zouden vormen – wat niet aannemelijk wordt gemaakt – dan blijkt in ieder geval zeker niet dat het om een niet toegelaten of disproportionele inmenging zou gaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf

verweerder geen formele motiveringsverplichting oplegt en dat uit de motieven van de beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden trouwens afdoende blijkt dat verweerder een evenredigheidsafweging heeft doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.2.2.2. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK